

det Resultat, at Kornordningen kostede 65 Millioner og Sukkerordningen 29 Millioner, tilsammen 94 Millioner.

Altsaa det, som den højtærede Minister ved sine Posteringer opnaar, er, at Eftertiden, naar de ser Statsregnskaberne, faar Indtrykket af, at det ene Aar kostede 60 Millioner, det andet 70 Millioner, altsaa at det Madsen-Mygdal'ske Aar var 10 Millioner dyrere, medens Forholdet er, at det ene Aar kostede 36 Millioner og det andet 94 Millioner, altsaa at det Madsen-Mygdal'ske Ernæringsaar var 58 Millioner dyrere. Det er forklarligt, at den højtærede Minister ikke bryder sig om, at dette Forhold skal træde aabenlyst frem, men den høje Rigsdag, som har den Opgave at varetage, at der aflægges en rigtig Beretning om Statens finansielle Forhold, bør dog ikke være med til vitterligt urimelige, ganske urigtige — ja, hvis der var Tale om private Aktieselskaber vilde man tale om fuldkommen falske Posteringer. Det bør den høje Rigsdag ikke medvirke til, og derfor haaber jeg, at den vil indrømme, at Tallene skal posteres rigtigt, og de kan ikke posteres rigtigt paa anden Maade end af os foreslaaet.

Det er vel nu en af de sidste Gange, der bliver Lejlighed til at drøfte disse Kornordninger, idet de jo nu helt overgaar til Historien. Men da der nu foreligger Beretning fra Ernæringsraadet over disse Kornordningers Udgifts- og Indtægtsforhold, vil jeg dog gøre den høje Rigsdag opmærksom paa, hvad den maaske ikke selv har haft Tid og Lejlighed til at stifte Bekendtskab med, at de Beretninger, som nu foreligger fra Ernæringsraadet, og som ogsaa delvis rekapituleres i den højtærede Ministers Ændringsforslag, viser, at Mage til Opstilling som den, den højtærede Minister foretog, da han forelagde sin Kornlov og samtidig kritiserede sin Forgængers, har man overhovedet ikke set. Thi det viser sig nu, efter at Beretningerne foreligger, at der ikke er et eneste af de Tal, den højtærede Minister fremførte, som var rigtige, ikke et eneste. Og systematisk er det saaledes, at alle de Tal, som den højtærede Landbrugsminister i 1920 sagde vilde blive de regnskabsmæssige Tal for min Kornordning, er meget for høje, og alle de Tal, han bebudede for sin egen Kornordning, er meget, ja endnu meget mere for lave. Derved opnaaede han under sine Paastande og sin Argumentation for sin Kornordning den Gang at give det Indtryk, at nu vilde der komme en glimrende Korn-

lov efter en administrativt slet gennemført Kornordning.

Jeg skulde ikke have vendt tilbage til dette, hvis ikke den højtærede Ministers Skildringer af de administrative Forhold den Gang havde været saa udæskende. Jeg skal ikke komme ind paa Detailler, men vil være i Stand til at paavise, hvorledes hvert eneste Tal paa den ene og den anden Kornordning er forkert i den Retning, jeg her har nævnt. Jeg skal kun holde mig til en Ting, som den højtærede Minister den Gang slog et uhyre Brød op paa, nemlig Spørgsmaalet om Lagerlejen af Kornet. Der førtes herom i 1920 lange Diskussioner, hvori paa den ene Side den højtærede Minister deltog, paa den anden Side de ærede Medlemmer Hr. Niels Frederiksen og Hr. Hauge og jeg. Det, den højtærede Landbrugsminister sagde, var, at det var en fuldkommen skandaløs Ordning, der var gennemført tidligere, idet der betaltes for den dobbelte Tid af den, hvori Lagringen virkelig varede, og at nu vilde man gennemføre en Ordning, som vilde give Lagerjerne de samme Beløb, men kun for den virkelige Lagringstid. Nu skal jeg ikke tage den voldsomste af disse Udtalelser, som den højtærede Minister har fremført om disse Forhold — den voldsomste er naturligvis fremført ude i Landet, og ude i Landet naaede den højtærede Minister til at paastaa, at man under min sidste Kornordning havde betalt 11 Kr. gennemsnitlig pr. Td. Korn i 1 Aar. Jeg skal tage en Udtalelse af den højtærede Minister her i Rigsdagen, og jeg skal heller ikke her tage de stærkeste Udtalelser, som han fremsatte i Diskussionens Hede, men den velovervejede Udtalelse, han fremsatte, da han forelagde Forslaget. Efter at have skildret den meningsløse Lagerlejeordning, som han mente at have forefundet, sagde han, at han nu vilde indføre en ny. „Dette vil medføre“, siger han „at man formentlig tør gaa ud fra, at den Udgift, der for det sidste Aars Brødkorn“ — altsaa ikke for baade Brødkorn og Majs og Foderkorn, men blot for det sidste Aars Brødkorn — „har været 16,3 Mill. Kr., for indeværende Høstaar for et betydeligt større Kvantum Brødkorn end forrige Aar vil kunne beregnes til 10,7 Mill. Kr. Efter at dette Forslag er stillet Lagerindehaverne, og efter at det store Flertal af disse er gaaet ind paa det, mener jeg, at det ikke blot vil være berettiget, men ogsaa rigtigst, at Statslagerinstitutionen opretholdes med denne meget betydelige Reduktion af Udgifterne dertil.“